der eel ja mee=imus piimedaks läinud karro tormas teña kannul. Reinowadder mötles: oot, oot, wennike, kui affi täña korralist meil siggineb, siis wiin so nahha turrule kus kibbe messi sulle ossaks saab. Nattokese aea pärrast jöudsid neñad tallo öue alla; Messikäppa südda tuksus röemo pärrast; agga sedda röemo moondati ruttust kibbedaks piinaks: nönda ikka ruñalade lootused eñamist tuulde ärra kauwad. — Ohto olli kätte jöudnud ja perremees jubba sängi puhkama läinud. Öue peal seisis üks jämme tamme=pak maas, wai keskel sisse aetud, misga pakku tahheti löhkuda. Ühhel pool waija nähti üks lai küünrapikkune praggo. Reinowadder, kes sedda asja kohhe tähhele pannud, olli nouks wötnud koggemata juhtumiset kasso püda. „Watake, auwäärt onno!“ ütles ta karrole, „siin linnopu sees on eñam met kui teie köht tarwitab, ja messilased on töik wälja aetud; pistke agga niña ni süggawast kui ial wöimalik sisse, agga oitke ennast ahnuse eest, et ülleliga ei wötta, mis wimaks teile waewa teeks.“ Messikäp kostis: olge murreta, onnopoeg! ma ei olle essimest korda linnopu kallal egga ka ni täitmata loom, waid oskan iggaskohhas parrajat mötetu piddada. Sedda ütteldes pugges ta pä ning essimese käppadega prao wahhele, kunni ta körwuni tamme=pakko sees olli. Reinowadder oskas silmapilgul oña kasso püda, kiskus sure waewaga waija pakko seest wälja, mis läbbi praggo kinni läks ja karro niña ning käppad näppistisse jäiwad; siis



naeris ja pilkas ta Mässikäppa pealegi. Ülleannetuma onnopoea kawwaluse läbbi olli nüüd karro lömmo wahhel wangis ja ei jöudnud köige wöimo ning wahwusega eñam löksust lahti peasta. Teña sõitles ja pallus, urrises, möuras ja mömmises kartuse ning wallo pärrast, krapis taggumiste käppa=küündega wihhas maad üllesse ja teggi ni irmsat kärra, et talloperremees uñest ärkas, weñla kätte wöttis ja watama ruttas mis öues piddi ollema. Messikäp iggitses sures irmus ja piinas; lõñ näppistas kibbedast niña ja sörmi; sellepärrast kiskus ja rebbis ta raño pärrast pakko et wallust peaseks, agga kartus ja wallo panni tedda möurama. Kui Reinowadder näggi et karrol eñam peasemist lota ei olnud ja perremees weñlaga liggemale jõudis, üidis ta koera=ambil: „Austatud onno ja nabri=issand! kuddas käbbalad käiwad? Eks teie tahha sõgi=isso pissut wähhentada? Wöeraspeo=roog näikse wägga maitsew! Ärge söge ülleliiga, waña kallis! jubba perremees tulleb ja toob teile keelekastet köhhotäie peale. Piddage soppike tood wasto walmis. Taewas sago roga ning jooki teile önnistama.“ Nönda räkides pistis ta putkama.

Kui perremees karro löksus leidis, töttas ta seddamaid körtsi abbi otsima, kus weel möñingad küllamehhed öllе=tobi jures istudes maggosast juttu westisid. „Nabrimehhed! tulge appi, tulge appi, karro tapma!“ üidis perremees: „miño öue peal on üks karro pakko

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1111